

der heldigt ud. Det vil da blive en aarlig Bevilling ved Finantsloven, og, naar vi saa enten finde, at Statens Resourcer ikke tillade længere at vedblive dermed, eller man finder, at de Folk, man betroer Penges Anvendelse, ikke bære sig fornuftigt ad, saa kan man sige Stop, saa er den Historie forbi. Men gaae vi ind paa Anlægget af Stutterier, saa er der en stor Pengesum tabt. De maae ikke troe, at, naar de Fuldblodsdingste, som nu skulle kjøbes i Udlandet, igjen skulle sælges ved Stutteriernes Ophævelse, at de saa omtrent ville koste det Samme som før. Nei! saa pleie de ikke at koste Mere end omtrent $\frac{1}{4}$ af Kjøbesummen, og jeg troer ikke engang det, og dog fortæller man, hver Gang man har faaet saadanne Dingste, at man har gjort en ganske fortræffelig Handel, og, naar man atter skal sælge dem her i Landet igjen, saa er det af Uvidenhed og Mangel paa rigtigt Begreb om de Hestes Verdi, at Ingen vil give Noget for dem. Men det, vi saa have opnaaet, er, at have faaet en Række velgagerede Embedsmænd. Jeg haaber derfor, at, naar Forhandlingerne idag ere færdige, vil Thinget gaae ind paa at nedsette et Udvalg; thi, hvilken som helst Mening man end har om Sagen, saa er det dog vist, at denne Lov trænger til Forandring. Alt det, som for Diebliffet staaer i den, kan nemlig i hvert Fald ikke blive staaende; der staaer f. Ex., at Bier skulle fremstilles ved Dyrffue (Latter). Det kan dog umuligt blive staaende i Loven; det maa gjøres om.

C. S. Hansen: Da jeg begjærede Ordet, var det fornemmelig for at imødegaae en Ytring af den ærede Rigsdagsmand, der først havde Ordet i denne Sag, Han var nemlig af den Formening, at det var en Mangel ved Loven, at den ikke ligesvem tilstod det Bidrag, som Staten vil yde til Dyravls Fremme, til ethvert som helst Amt i Landet, uden Hensyn til, om der i Amtet havde vist sig nogen Interesse for at fremme Sagen fra Beboernes Side.

Jeg er tværtimod af den Mening, at det er meget hensigtsmæssigt, at Loven har taget den Bestemmelse, at det kun er til de Amter, som selv have vist Interesse for Sagen, at Bidrag tilstaaes. Staten skal vistnok ikke alene søge at fremme Dyrægningen, men den skal ogsaa understøtte den, hvor det viser sig, at Folk selv have Interesse derfor. Med Hensyn til den Sum, der er fastsat, kan jeg ikke Andet end fuldkommen samstemme med den ærede sidste Taler; jeg finder den meget ubetydelig med Hensyn til Gjenstandens Vigtighed for et agerdyrkende, qvægs- og hesteavlende Land som Danmark, ja, jeg finder det næsten ikke engang anstændigt fra Statens Side at tilbyde en saadan Ubetydelighed. Forsaavidt Sagen ikke skulde komme under Komiteebehandling, hvilket jeg dog antager, og der saaledes ikke skulde blive gjort nogen Forandring i den antydede Retning i Loven, da skal jeg stille et Endringsforslag, som gaaer ud paa, at der fra Statens Side tilskydes 1000 Rbd. for ethvert Amt, der har vist Interesse ved at oprette saadanne oekonomiske Selskaber, dog ikke for bestandigt, men saaledes, at man hvert Aar i Finantsloven maa bevilge Penge efter de Oplysninger, man har faaet om, hvorvidt man i de paaagjældende Amter er gaaet frem, og forsaavidt Staten finder, at det er tilraadeligt fremdeles at vedblive dermed. Derimod kan jeg ikke være enig med den ærede sidste Taler dert, at det ikke skulde være gavnligt, at Staten indsætter en Dverbestyrer eller en sagkyndig Mand, som berejser alle Amter og overværer alle oekonomiske Selskabers Dyrffuer. Jeg finder tværtimod, at der derved netop vil kunne bevirkes, at man i hele Landet gaaer frem efter samme Norm med Hensyn til Præmieuddeling og Bedømmelsen, ja, jeg vil endog saa sige, at der er mange Steder, hvor en saadan Veiledning af en særdeles sagkyndig Mand kan være baade ønskelig og nødvendig.